

משמאל: מיכיל, אבנר, אברי, רענן, רוני, ליאור אורנה וקרמית

ראובן, מיכל, ענת, מיכאל, וכל משפחת גוטר

הייתה לי הזכות הגדולה לגדול כאח יחד עם רוני, מבית התינוקות, כיתת חרמון ועד הגיוס לצבא, עברנו כברת דרך ארוכה, ילדות מרתקת במגרש המשחקים הגדול שנקרא כפר הנשיא.

ההורים שלנו היו עסוקים בלהקים את הקיבוץ, ואנחנו חגגנו את ילדותנו ובגרותנו כאילו אין מחר: בתעלות הביצורים שנשארו מהמלחמה, התפלשנו בבוץ לאחר שהתמלאו במי הגשמים, רצנו על גחלים על מנת לבדוק את איכות הגרביים שקיבלנו, פוצצנו אבקות שריפה והשלכנו רימונים שמצאנו לאחר המלחמה, התחבאנו גבוה על עצים כשד"ר שפר הגיעה מטבריה לבדוק לנו את השיעול, פחדנו שהיא שולחת לשם הבדיקה את ידה אל העגולים. אני זוכר לילות שלמים של טיפוס על עמודים גבוהים בדיר הצאן, בניסיון לתפוס יונים לשובך המפואר שלנו. התפלחנו לא פעם לאספקה הקטנה של רודה, אני יצאתי עם שוקולד גליל ורוני עם חפיסות סיגריות. בלילות חשוכים מצאנו את עצמנו במפעל גמדה, מחפשים מכוניות צעצוע נדירות ומתנות חג המולד. ידענו להשתלשל מגג חדר האוכל אל תוך האקונומיה, שם אני לא יכולתי להתאפק בזלילת פרילי ורוני היה יוצא עם בקבוק ברנדי 777. בלילה של הראשון באפריל סחבנו את כל הספויים שהיה בחדר האוכל, החברים נאלצו לאכול את ארוחת הבוקר בידיים, היינו צמד חמד.

רוני היה אהוב על כולם, אופיו המיוחד גרם לאנשים להתמגנט אליו, ולתת בו אמון בכל: יוחנן סלע נתן רק לרוני לכסח את כל הדשאים עם הבלרינה החדשה שהגיעה לקיבוץ, נורברט כהן נתן לרוני להעמיס תערובות באסס ולחלק את האוכל בלולים

עם הגירפה, יופי והרולד נתנו לרוני לחרוש עם ה- 4D משמרות ארוכות, פעם אחת המנוע בזחל התחמם, ורוני כמו רוני, לבד בשטח בלי מים מצא את הפתרון. הוא הסיר את מכסה הרדיאטור, השתין פנימה וחזר לתלם. אלן וויטהאם נתן לרוני לתקלט במסיבות הריקודים הפרועות של חברי המשק. הבחורות..... רובן נפלו ברשתו. הייתה לרוני כריזמה כזאת שדון גיואן יכול היה לקנא בו. אני הייתי מנסה להעיר את רוני בבקרים על מנת לצאת מוקדם לעבוד בשדות הכותנה, זכור לי בוקר אחד נדיר שבו רוני היה לבד במיטתו, הוא התעורר בקלות עם חיוך גדול על פניו ואמר לי "אייסוף, אתה לא יודע כמה כיף לישון לילה אחד לבד". בסיום השנה הראשונה שלנו בבית הספר התיכון בכפר בלום, קיבלנו תעודות, אני קיבלתי את התואר התלמיד הכי זרוק, ורוני קיבל את התעודה הכי נזרק. המורים הרימו ידיים, ושלחו אותו להר וגיא, גם שם רוני הצליח ללמד תרבות רעה את ילדי הקיבוץ המאוחד. היינו בורחים מבית הספר, והולכים לתת משמרות שנייה ושלישית בשדות הכותנה בחולה, רצינו ללמוד חקלאות, ושם בשדות מצאנו את מבוקשנו. רוני היה נוהג לומר, אם לא זרעתי חיטה או שתלתי עץ, כאילו לא עשיתי היום דבר משמעותי. רוני היה מלך הכיתה הבלתי מעורער, עם החיוך הנצחי, הכנות והישירות, טוב הלב, החוצפה וההומור. ככה תהיה צרוב בנפשי, איש של מעשים וכוונות טובות.

יהי זכרך ברוך – אסף סולומון

